

Тајна равногорска историја: Четници били Рајко Митић, Мија Алексић, Бора Станковић...

Аутор књига о генералу Драгољубу Михаиловићу наставља да открива историјске чињенице и мало познате ствари о четничком покрету. Телеграф.рс преноси још једну од прича Милослава Самарцића које не остављају никог равнодушним, а она је заиста посебна.

Наиме, многе познате личности биле су припадници четничког покрета на челу с Дражом а међу њима су и кошаркашка легенда Бора Станковић, глумац Мија Алексић, прва Звездина звезда Рајко Митић, али и чувени кошаркашки стручњак Александар Николић, сценариста Новак Новак и многи други.

Самарцић пише да је у јесен 1943. године, после капитулације Италије, дошло до великог прилива интелектуалаца у партизански покрет – они се томе нису обрадовали, напротив, тврди овај историчар.

Послератном погрому избегао је студент Александар Аца Николић, омладинац Штаба 501. Он ће постати један од главних твораца југословенског кошаркашког чуда и вероватно најуспешнији репрезентативни тренер свог доба. Под његовим вођством освојене су прве медаље на европским и светским првенствима шездесетих година.

Још једна кошаркашка легенда, тада студент ветерине, Борислав Бора Станковић, био је београдски равногорски илегалац. Према непровереним информацијама, његовог оца су убили комунисти.

Илегалац је био и један од најчувенијих послератних фудбалера – Рајко Митић. Он је био командант бригаде београдских равногорских илегалаца. Спасао се захваљујући фудбалу, а својим преживелим саборцима делио је на стотине бесплатних улазница за утакмице “Црвене звезде”.

Један од најпопуларнијих послератних глумаца Мија Алексић пролеће и лето 1944. године провео је на Гледићким планинама, на курсевима за равногорску омладину.

Чувена глумица из шездесетих година Бранка Митић током рата је била члан Женске равногорске организације санитета (ЖРОС) Делиградског корпуса. Председница ЖРОС-а и Југословенске равногорске омладине Делиградског корпуса, Даница Ивковић, ћерка др Ивковића из Алексинца, стрељана је од комуниста 26. новембра 1944. на Бубњу код Ниша.

Глумац Љубиша Бачић био је у пропагандној секцији Чегарског корпуса, која је организовала скечеве и приредбе. У тој секцији налазио се и потоњи чувени глумац Мића Татић, као и још један Нишлија, ништа мање чувени глумац, Живојин Жика Миленковић. Жикин отац Александар, радник Нишке железничке радионице, био је припадник Дражине железничке организације.

Новак Новак (Новаковић), чији је отац, **свештеник Јеша Новаковић**, после рата стрељан у Крушевцу, дао је **Драгутину Добрчанину** улогу **Васе С. Тајчића** у култој серији „**Позориште у кући**“. Кроз тај лик је, колико је то било могуће у оно доба, приказана грађанска класа, коју су уништили комунисти.

„За разлику од осталих бораца, сељака и радника, љекари су, опћенито узевши, као интелектуалци и већ формирани људи теже приступачни преваспитавању у духу народноослободилачке борбе,, писао је шеф санитета Врховног штаба, др **Гојко Николић**.

Зато је тражио “највишу будност“ према тим лекарима, док је “главно упориште“ медицинске службе и даље било “болничарско особље које је у току ове двогодишње борбе вишеструко доказало своју оданост циљевима НО борбе”.

У то доба, 30. новембра 1943. године, Четврта црногорска бригада је овако извештавала о разлозима стрељања једног дезертера из 6. црногорске бригаде:

“Ми смо судили овом бјегунцу 6. бригаде зато што је био врло опасан тип (интелектуалац) који је ишао код четника...“

Масовним ликвидацијама, нарочито после “ослобођења“, српски народ је тешко осакаћен, што се најбоље уочава по каснијим успесима Дражиних људи који су преживели то “време смрти“.

Тако, Дражин поручник **Милисав Шурбатовић** у Америци постаје шеф инжењерске екипе пројекта “Аполо 11”. У пројекат је, иначе, било укључено још пет српских емиграната. **Милорад Драшковић** из Београда, шеф Штаба 501 Југословенске равногорске омладине, постао је професор на Стенфорду и директор Архива Хуверовог института.

Још један омладинац из Штаба 501, **Димитрије Ђорђевић** из Београда, био је **редовни професор Калифорнијског универзитета** и гостујући професор на многим универзитетима, укључујући и Кембриџ. Био је члан Америчког историјског друштва и низа других научних установа. Као и Драшковић, аутор је више научних радова, **а његов опис Матхаузена – у који је допао као Дражин четник – спада у најбоље описе овог концентрационог логора.**

Оно што су Драшковић и Ђорђевић били у Америци, у Француској је био **Бранислав Страњаковић**, рођени Ужичанин, Дражин београдски илегалац. **Страњаковић је докторирао у Женеви, на теми “Лењин и Трећа интернационала“.** Као светски експерт за комунизам, после смрти Бориса Суварина уређивао је часопис “Исток-Запад“, у Паризу. Објавио је више књига, а заједно са Милорадом Драшковићем и „**Биографски речник Коминтерне**“.

Александар Ђокић "Ћоса" из Сибнице под Космајем, београдски студент, омладинац Штаба 501, завршио је два факултета у Женеви, постао доктор наука и познати научник у Швајцарској.

Пуковник Живан Кнежевић из Београда, шеф Војног кабинета у влади Слободана Јовановића, постао је амерички официр и, уз Дражу, једини Србин носилац највећег америчког одликовања намењеног странцима – Легије заслужних.

Шеф београдских илегалаца, потпуковник Жарко Тодоровић "Валтер" из Београда, после изласка из Матхаузена 1945. постаће пуковник Легије странаца, а по завршетку војне каријере високи чиновник француске владе.

Још један четнички официр постао је амерички универзитетски професор: капетан **Петар Бубрешко**, ратни командант Требињског среза, шеф пропаганде Требињског корпуса и уредник листа „Глас Косова“. Бубрешко је дипломирао француску књижевност на Сорбони, пре рата је био професор француског језика у Требињској гимназији, а после рата на Тексашком универзитету. Познавао је **Јована Дучића**, а 1951, уз помоћ бившег министра **Јована Ђоновића**, управо он објављује три до тада непозната дела великог песника: “Стаза поред пута“, “Моји сапутници“ и “Јутра са Леутара“.

Низ оних који су некако измакли целатима, иако нису емигрирали, почињемо с капетаном **др Немањом Вурдељом** из санитета Дражине Врховне команде. Он је постао утемељивач неурологије и психијатрије у Војводини. Био је оснивач Катедре за неурологију, психијатрију и медицинску психологију на Универзитету у Новом Саду. Преминуо је 2004, у 97. години живота.

Рат су преживела и два чуvena Дражина илегалца из Словеније: **Леон Штукељ**, најуспешнији спортиста у историји Словеније и **Александар Бајт**, који ће постати најпознатији словеначки економиста.